

El Diacrític | | Actualitzat el 24/07/2019 a les 10:46

La terra encara és plana, Ramon

Article de Roser Iborra en record de Ramon Ripoll, activista vigatà mort el 9 de juliol passat | «Quedaven tantes coses per dir i per dir-nos, company. Tantes lluites per fer. Que el teu record sigui llavor. Això, almenys. Per descobrir la terra rodona i tendra i blava més enllà dels nostres ulls miops»



Ramon Ripoll, en un acte de Capgirem Vic | Dolors Pena

«Per a l'altre, l'altre ets tu»
(Andrea Camilleri)

De tan òbvia, aquesta frase m'ha costat d'entendre. Hi he hagut de pensar. I trobo que és terriblement certa.

Som tan egocèntrics, tan geocèntrics, diria, que encara ens pensem que la terra és plana i que, enllà del mar finit dels nostres sentiments i emocions no hi ha res, o només abismes insondables.

Han passat els dies, Ramon. Inexplicablement, l'estiu sense tu fa el seu camí indiferent entre calorades i incendis. Tenim el teu record ben viu que ens crema a les puntes dels dits, la recança com un pinyol dur a l'estómac dels dies. I no t'acabem d'enyorar perquè encara ens sembla que tot és provisional i que tornaràs qualsevol dia d'aquest viatge inèdit.

Som tan egocèntriques, amic.

Ens volem abraçar i ens surten retrets.

Ens volen abraçar i fugim.

Som tan geocèntriques que caminem tossudament òrbites forassenyades a l'entorn del nostre propi astorament. Som incapaces d'aturar-nos i de veure l'altre, l'altra, més enllà d'una mirada distreta. Convençudes que l'horitzó només és frontera.

Quedaven tantes coses per dir i per dir-nos, company. Tantes lluites per fer. Que el teu record sigui llavor. Això, almenys. Per descobrir la terra rodona i tendra i blava més enllà dels nostres ulls miops. De la nostra misèria egoista.

Perquè encara, sovint, fem anar les paraules com dards enverinats que esquincen la pell i que es claven a l'ànima tan fràgil.

No hiensem, en la mort. Vivim els petits presents com si fossin grans infinits.

«Ja quedarem», diem, i després no fem cap esforç, com si els dies i les nits fossin nostres i inacabables.

I ens quedem sempre immòbils i indiferents a un minut del naufragi.